

Τι χαμπέρια από την Πόλη -Συνέντευξη με τον εκδότη της Απογευματινής

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Η είσοδος της στοάς Συρίας

Εδώ και κάμποσο καιρό υπήρχε η σκέψη για δημιουργία μίας νέας κατηγορίας αναρτήσεων που θα περιλαμβάνει συνεντεύξεις με ανθρώπους που έχουν άμεση σχέση με την Πόλη, την Ρωμηοσύνη και στα λόγια τους υπάρχει πάντα κάτι σημαντικό που αξίζει να ακουστεί. Αυτή η στιγμή πλέον έφθασε και σήμερα έχω την χαρά να φιλοξενώ την συνέντευξη που μου παραχώρησε ο Μιχάλης Βασιλειάδης, εκδότης της εφημερίδας «Απογευματινής». Η ημέρα δημοσίευσης δεν επιλέχθηκε τυχαία αλλά με κριτήριο την επέτειο της εφημερίδας αφού σήμερα η «Απογευματινή» έφτασε τα 90 έτη κυκλοφορίας!

Κατευθυνόμενος προς την στοά Συρίας για να συναντήσω τον κύριο Βασιλειάδη, προσπαθούσα να ταξινομήσω τις σκέψεις και τις σημειώσεις μου. Είχα τόσα πολλά να συζητήσω μαζί του αφού εκτός της φιλίας και της καλής μας σχέσης, η ιστορία της Απογευματινής, από τις 12 Ιουλίου 1925 ως σήμερα, είναι γεμάτη αίγλη, επιτυχίες, μεταβολές, συρρίκνωση και ελπίδες.

Η συνάντησή μας έγινε στα γραφεία της εφημερίδας και εξ'αρχής γνώριζα ότι θα είναι απολαυστική. Εξάλλου όσες φορές κουβεντιάζουμε, οι αφηγήσεις του είναι

πάντα χορταστικές, με πολλές λεπτομέριες και ιστορικές αναφορές που κάθε φορά μου προσφέρουν νέες γνώσεις και πληροφορίες που αγνοούσα. Η φίλια και ο χαρισματικός τρόπος ομιλίας του βοήθησε σίγουρα να αποκτήσει η πολύωρη κουβέντα μας γρήγορα τον γνωστό της χαρακτήρα.

- «Σήμερα η «Απογευματινή» έφτασε τα 90 χρόνια δημοσιογραφικής παρουσίας. Ας κάνουμε ένα ταξίδι αρκετά πίσω στον χρόνο. Μίλησέ μου λίγο για τον τρόπο που ξεκίνησε και πως κατάφερε να πραγματοποιήσει τα πρώτα βήματά της.»

- «Την εφημερίδα την ίδρυσαν τα ξαδέρφια του πατέρα μου, ο Αντώνης και ο Κωνσταντίνος Βασιλειάδης. Μάλλον ο Αντώνης δεν αναμείχθηκε πολύ, την άφησε στον αδερφό του Κωνσταντίνο. Αυτοί οι άνθρωποι ήταν ουσιαστικά φαρμακοποιοί, απόφοιτοι του σουλτανικού λυκείου του Γαλατάσαράι και είχαν ένα από τα καλύτερα φαρμακεία της Πόλης.

Όταν το 1923 υπογράφηκε η συνθήκη της Λωζάνης και παρ'ότι υπήρχαν τα άρθρα που προστάτευαν τις μειονότητες, κανείς δεν πίστεψε ότι αυτές θα προστατευθούν και πράγματι το πρώτο βήμα έγινε σύντομα. Στην συγκεκριμένη περίπτωση, βγήκε ένας νόμος που απαγόρευε να υπάρχουν σε κάθε γειτονιά περισσότερα από ένα φαρμακεία. Εκείνη την εποχή τα φαρμακεία δεν πουλούσαν απλά φάρμακα αλλά τα παρασκεύαζαν κίολας. Το πρόσχημα ήταν πως η ύπαρξη πολλών φαρμακείων δημιουργεί ανταγωνισμό και κατά συνέπεια ίσως η ποιότητα των φαρμάκων μειωθεί λόγω φθηνών και πρόσχαιρων υλικών. Στην κλήρωση όμως που γινόνταν, κέρδιζε πάντα το τουρκικό φαρμακείο. Οι Έλληνες, οι Αρμένιοι και οι Εβραίοι ήταν πολύ «άτυχοι». Έτσι έκλεισε και το φαρμακείο των αδελφών Βασιλειάδη.

Αυτοί όμως λόγω του λυκείου Γαλατάσαράι είχαν πολύ καλές γνωριμίες με τους συμμαθητές τους, οι οποίοι αποτελούσαν την αφρόκρεμα της τουρκικής κοινωνίας και με σημαντικές θέσεις στην Άγκυρα. Στο θέμα του φαρμακείου ξεκαθάρισαν ότι δεν μπορούσε να γίνει τίποτα αφού τέτοιες αποφάσεις και στρατηγικές δεν άλλαζαν.

Όταν στα τέλη του 1924 αποφασίστηκε να δωθεί άδεια για να εκδοθεί μια ελληνόφωνη εφημερίδα, οι τούρκοι συμμαθητές τους βοήθησαν ώστε η άδεια να δωθεί στους αδικημένους αδερφούς.

Ο Αντώνης λόγω και προχωρημένης ηλικίας δεν πολυασχολήθηκε και αποφάσισε να φύγει στην Αθήνα με την οικογένειά του. Μάλιστα ο γιός του Πολύβιος έγινε γνωστός στην Ελλάδα με τις κωμωδίες που έγραφε με τον Τσιφόρο. Σε πολλές ταινίες θα έχεις δει: Τσιφόρος-Βασιλειάδης.

Ο Κωνσταντίνος αποφάσισε να βγάλει την εφημερίδα αλλά ως φαρμακοποιός δεν γνώριζε πως θα γίνει αυτή η δουλειά.

Ένας από τους κορυφαίους δημοσιογράφους της εποχής ήταν ο Καβαλιέρος Μαρκουίζος. Εκείνος ανέλαβε την αρχισυνταξία της «Απογευματινής» και έτσι έγινε το ξεκίνημα, ενώ στην εφημερίδα εργάζονταν και ο Γιαβερίδης ως βοηθός.

Ο εξοπλισμός βρέθηκε από ένα ελληνικό τυπογραφείο που υπήρχε εδώ πιο πάνω και άνηκε στον Κωνσταντίνο Σπανούδη που ήταν και πολύ καλός φίλος με τον Ίωνα Δραγούμη και επειδή μετά την καταστροφή του '23 δεν ήξεραν τι μπορεί να συμβεί, θεώρησε καλό να φύγει για ένα μικρό διάστημα ενώ μετά δεν του επέτρεψαν να ξαναέρθει.

Θέλησαν να χρησιμοποιήσουν το δικό του τυπογραφείο, όμως όταν μπήκαν στον χώρο του, οι μηχανές είχαν εξαφανιστεί. Μετά την απώλεια του τυπογραφείου, χρειάστηκε να ψάξουν αλλού και αυτός που μπορούσε να το κάνει ήταν ο Οδυσσέας Κρυσταλίδης που ανέλαβε την τεχνική πλευρά. Πέρα από αυτό όμως δεν υπήρχε ο κατάλληλος χώρος. Ευτυχώς ένας άλλος Βασιλειάδης, ο θείος τους, αρχιτέκτονας στο επάγγελμα είχε κατασκευάσει το μέγαρο στην στοά Συρίας επί της Ιστικλάλ και έτσι μεσολάβησε ώστε η Απογευματινή να βρεί στέγη εδώ.»

Η στοά Συρίας. Στα χρόνια αίγλης, τα γραφεία της Απογευματινής κάλυπταν όλη την αριστερή πλευρά ως τον δρόμο, τον πρώτο όροφο καθώς και το υπόγειο!

- «Ποιοί πιστεύεις πως ήταν οι σημαντικότεροι σταθμοί στην πορεία των 90 ετών;»
- «Εγώ νομίζω πως το 1927 είναι ο πρώτος σημαντικός σταθμός αφού τότε υπήρξε η αποπομπή του Καβαλιέρου Μαρκουίζου, ο οποίος δεν ήταν αρεστός στην Άγκυρα και υπήρξαν πιέσεις για την απομάκρυνσή του.

Εκείνη την εποχή η εφημερίδα πουλά τα περισσότερα φύλλα σε όλη την Τουρκία, φθάνοντας σχεδόν στα 38000 φύλλα ημερησίως. Αναγνώστες της δεν είναι μόνο οι Έλληνες της Πόλης αλλά και οι ανταλλαχθέντες Τούρκοι που δεν γνώριζαν την παλαιά γραφή. Η αλλαγή του αλφαβήτου είναι ένας άλλος σταθμός που σίγουρα συμβάλει στο να χάσει η Απογευματινή ένα μέρος των αναγνωστών της και σιγά σιγά οι τουρκικές εφημερίδες την ξεπερνούν.

Την θέση του αρχισυντάκτη ανέλαβε ο Γιαβερίδης. Η Απογευματινή τότε άλλαξε και ύφος και με τον Γιαβερίδη υπεύθυνο έγινε κατά κάποιο τρόπο πιο «συστημική». Ο Γιαβερίδης μπορεί δημοσιογραφικά να υστερούσε έναντι του προκατόχου του

όμως ήταν ένας τετραπέρατος άνθρωπος, δραστήριος, με καλό μνημονικό, ήξερε να κάνει δημόσιες σχέσεις και ήξερε να ελίσσεται. Έτσι όταν άρχισαν να κυνηγιούνται τα ρωμέικα, η εφημερίδα δεν έπαψε να κυκλοφορεί. συνεχίζοντας την πορεία της. Χάρης σε αυτόν η εφημερίδα περνώντας μέσα από συμπληγάδες κατάφερε να επιβιώσει.

Με τον καιρό η ιδιοκτησία πέρασε από τον Βασιλειάδη στον Γιαβερίδη αλλά εκείνος δεν θέλησε να φανεί ως ιδιοκτήτης της και έτσι στην θέση εκείνη έδειξε τον γαμπρό του Γεώργιο Αδόσογλου, ενώ συμμετείχε και ο αδερφός του, Βασίλης Αδόσογλου, πολύ καλός χαρακτήρας, καλοπροαίρετος και πάντα φιλότιμος. Ο θάνατος του Γιαβερίδη ήταν ένας ακόμα σταθμός.

Επίσμα πλέον την διεύθυνση ανέλαβε ο Γιώργος και ο Βασίλης Αδόσογλου, ο οποίος βρέθηκε νεκρός σε αυτό το γραφείο. Απεβίωσε μια νύχτα εν ώρα εργασίας.

Το '64 με τις απελάσεις χάθηκε η πλειοψηφία των αναγνωστών της. Οι 2 στους 3 αναγνώστες της χάθηκαν μέσα σε 18 μήνες. Από εκείνο το σημείο η «Απογευματινή» έπαψε να είναι η εφημερίδα που μπορεί να ζεί μόνο με τις πωλήσεις των φύλλων. Αυτό ήταν ο σημαντικότερος σταθμός και το σημαντικότερο πλήγμα.

Ο αριθμός των φύλλων έπεφτε διαρκώς ώσπου κατέληξε στα 80 ημερησίως και το 2002 μου έγινε η πρόταση να αναλάβω την εφημερίδα για να μην κλείσει. Μέσα σε ενάμιση μήνα η κυκλοφορία της ανέβηκε πάλι στα 600 φύλλα.

Το 2011 είναι ακόμα ένα σημαντικό σημείο αφού ως τότε η εφημερίδα στεκόταν στα πόδια της, όχι απο πωλήσεις αλλά από διαφημίσεις. Από εκείνο το σημείο τα έσοδα από διαφημίσεις από την Ελλάδα σχεδόν μηδενίστηκαν λόγω της κρίσης.

Είπα ότι θα την κλείσω και τότε ξεσηκώθηκαν οι Τούρκοι και είπαν ότι η «Απογευματινή» είναι και δική τους πολιτισμική κληρονομιά και δεν πρέπει να κλείσει, γράφτηκαν συνδρομητές κάπου 300 άτομα ακόμη κι αν δεν γνώριζαν ελληνικά.»

Τι χαμπέρια από την Πόλη;

Οτι απέμεινε από τις, άλλοτε μεγάλης έκτασης,
εγκαταστάσεις της Απογευματινής

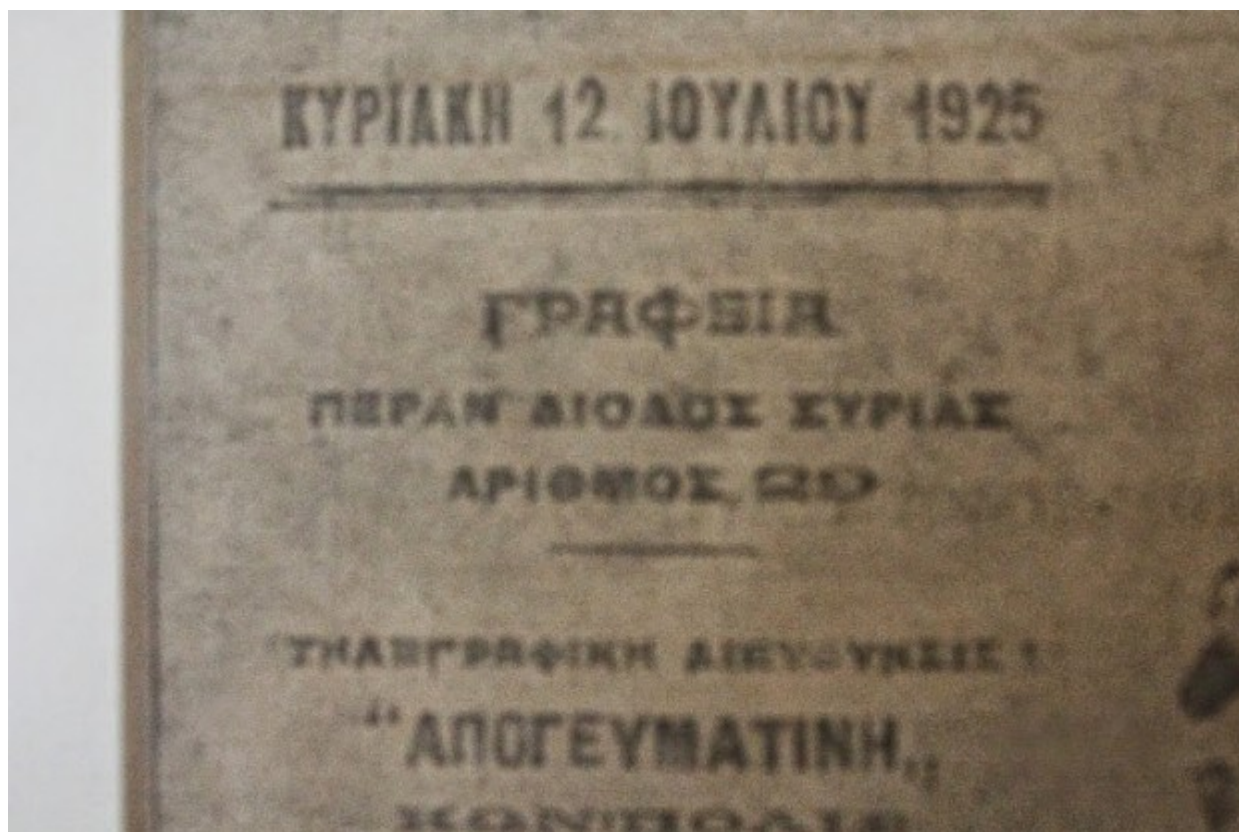
Ο Βασίλειος Αδόσσογλου. Απεβίωσε εν ώρα εργασίας

Από το πρωτοσέλιδο του πρώτου τεύχους! Κείμενο του Καβαλιέρου Μαρκουίζου στις 12 Ιουλίου 1925

- «Ποιές είναι οι μεγαλύτερες προκλήσεις που πρέπει να ανταπεξέλθει η «Απογευματινή» αυτή την χρονική περίοδο;»
- «Οι προκλήσεις που έπρεπε να ανταπεξέλθει ο Ναπολέων, όταν του έκαναν αυτή την ερώτηση, εκείνος απάντησε και είπε 3 λέξεις: argent, argnent, argent. Δηλαδή χρήματα, χρήματα, χρήματα. Διότι όπως είπαν και οι Γάλλοι, είναι τα χρήματα που κάνουν τον πόλεμο. Έτσι και στην έκδοση μιας εφημερίδας αν δεν υπάρχουν τα χρήματα για να αγοράσεις το χαρτί, να τυπώσεις την εφημερίδα, να πληρώσεις φόρους, εργαζόμενους, τα σταθερά έξοδα κ.λ.π., τα πράγμα δεν μπορεί να προχωρήσει. Εγώ δεν κυνηγώ κέρδος αλλά κατέληξα να ξοδεύω την σύνταξή μου για το bagdet της εφημερίδας. Οπότε αυτή την στιγμή οι προκλήσεις για την «Απογευματινή» είναι να βρεθούν οι ελάχιστοι πόροι που θα μπορούν να καλύψουν τα βασικά της έξοδα.
- «Πως αντιμετωπίζει η τουρκική κοινή γνώμη των μειονοτικό τύπο και ειδικότερα τα εναπομείνοντα μέσα της Ρωμιοσύνης; Υπάρχουν κάποια συμπεράσματα ή ενδείξεις για κάτι διαφορετικό απ'ότι στο παρελθόν;»

- «Το κομμάτι της τουρκικής κοινής γνώμης που γνωρίζει, πληροφορείται ή ευαισθητοποιείται για τέτοια πράγματα είναι πάρα πολύ μικρό και θα παραμείνει έτσι όσο δεν υπάρχει περισσότερη προβολή και ενημέρωση.»
- «Πως μπορεί να γίνει κάποιος συνδρομητής της Απογευματινής, πόσο κοστίζει η συνδρομή και ποιος είναι ο αριθμός των συνδρομητών που θα εξασφαλίζει την βιωσιμότητα της εφημερίδας;»
- «Συνδρομητής γίνεται κάποιος αφ'ότου επικοινωνήσει μαζί μας στο apo.istanbul@gmail.com. Πλέον το ποσό προσδιορίζεται από τον ίδιο τον συνδρομητή, ανάλογα με το τι μπορεί να ξοδέψει. Ούτε βέβαια σταματάμε την αποστολή της εφημερίδας σε όποιον δεν ανανεώνει την συνδρομή του. Για να μπορέσει η εφημερίδα να ανακουφιστεί και να υπάρχει πιθανότητα βιωσιμότητας θα πρέπει ο αριθμός των συνδρομητών που λαμβάνουν την εφημερίδα σε μορφή pdf να κρατιέται γύρω στις 2000 εγγραφές.

Απόκομμα ετών 90 από την πρώτη έκδοση

Το πρωτοσέλιδο του δευτέρου τεύχους, 13 Ιουλίου 1925. Ημέρα εκλογής Οικουμενικού Πατριάρχη.

- «Έχεις ζήσει πολλά διαφορετικά πράγματα και εποχές στην Πόλη. Τι σου έρχεται ως πρώτη σκέψη στο μυαλό αν σε ρωτήσω τι άλλαξε προς το καλύτερο και προς το χειρότερο;»

- «Χρόνια τώρα το έβλεπα όπως εσύ...οτι διαρκώς πάντα κάτι αλλάζει, άλλοτε προς το καλύτερο και άλλοτε προς το χειρότερο. Τελικά άρχισα να αναρωτιέμαι...μήπως αλλάζει μόνο ένα πράγμα και αυτό είμαι εγώ.... Εκείνα που έβλεπα να αλλάζουν πάρα πολύ...τώρα τα βλέπω με την αλλαγμένη τους μορφή και βλέπω οτι δεν έχει και μεγάλη διαφορά ως προς την ουσία... Η προσφορά είναι η περίπου η ίδια. Εμείς αλλάζουμε...»

Τι χαμπέρια από την Πόλη;

Ο Μιχάλης Βασιλειάδης στο γραφείο του

εκατοστών, τα εκτύπωνα....»

Ερωτήσεις σαν και αυτές κάνουν πάντα την κουβέντα μας πιο χαλαρή και δίνουν το έναυσμα για το απολαυστικότερο κομμάτι κάθε συνομιλίας μας. Οι μαρτυρίες του ακροβατούν πάντα ανάμεσα σε προσωπικά και οικογενειακά βιώματα και ιστορικά γεγονότα.

Έτσι έμαθα πως μετά την απομάκρυνση του Καβαλιέρου Μαρκουίζου, ο πατέρας του θύμωσε τόσο πολύ με τους θείους μου, που αποφάσισε να μην διαβάξει την Απογευματινή αλλά αυτή που εξέδιδε ο Μαρκουίζος μόνος του και όταν είχε χρήματα, την «Εφημερίς».

Το πρώτο τυπογραφείο της Απογευματινής υπάρχει ακόμα και έχει δωρηθεί στο μουσείο τύπου της Πόλης στην περιοχή του Σουλτάναχμέτ. Μάλιστα έχει διατηρηθεί σε τόσο καλή κατάσταση που θα μπορούσε ακόμα και σήμερα να λειτουργήσει.

Από το δωμάτιο του αρχισυντάκτη

Επίσης πληροφορήθηκα πως τα χρόνια του '40, κατά την διάρκεια του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, οι εφημερίδες τυπώνονταν με το σταγονόμετρο ενώ δεν έλειπαν και οι φορές που η Άγκυρα έκοβε και το χαρτί. Η «Απογευματινή» τυπώνονταν, διαβάζονταν, κόβονταν σε κομμάτια και κατευθύνονταν προς την τουαλέτα για χρησιμοποιηθεί και εκεί αφού εκείνη την εποχή το χαρτί ήταν

αρκετά δυσεύρετο.

Επίσης φαίνεται πως και εκείνα τα χρόνια στην δημοσιογραφία παίζονταν παιχνίδια. «Το τι τεκτένεται στην σκοτεινή δίοδο Συρίας δεν είναι γνωστό», έγραφαν άλλες εφημερίδες της εποχής.

Πηδώντας από θέμα σε θέμα με πληροφόρησε ότι στα Σεπτεμβριανά τα γραφεία της Απογευματινής δεν καταστράφηκαν λόγω του...ρωσικού παράγοντα. Αυτό μου έκανε εντύπωση και όταν ρώτησα για περισσότερες λεπτομέρειες, μου θύμισε πως απέναντι από την στοά Συρίας βρίσκεται το ρωσικό προξενείο. Η τουρκική αστυνομία είχε λάβει μέτρα εκείνη την βραδιά και δεν άφησε κανέναν τούρκο να πλησιάσει κοντά. Όλη η Ιστικλάλ, και όχι μόνο, λεηλατούνταν αλλά ο χώρος γύρω από το ρωσικό προξενείο παρέμενε ανέπαφος. Φοβόντουσαν πως λόγω της καλλιέργειας μίσους για τον κομμουνισμό, οι εθνικιστές που είχαν αναλάβει να καταστρέψουν τις περιουσίες των Ρωμηών, ίσως να μην μπορούσαν να ελεγχθούν και να χτυπούσαν το προξενείο των Ρώσων. Όμως με την «αρκούδα» δεν είναι για να πέζεις αφού δεν θα το είχαν και σε τίποτα να κατηφόριζαν την άλλη μέρα από τον Καύκασο...

Γενικά ο αντικομμουνισμός έφθασε σε τέτοιο σημείο τον περασμένο αιώνα και αυτό φαίνεται ακόμα και από το πεζοδρόμιο στην είσοδο της διόδου Συρίας. Το σημείο έξω από την στοά είναι το περισσότερο πατημένο και φθαρμένο πεζοδρόμιο σε όλη την Ιστικλάλ. Όλοι όσοι την ανεβοκατέβαιναν την κεντρική λεωφόρο, φτάνοντας στο ύψος του ρωσικού προξενείου, περνούσαν αυτομάτως στην απέναντι πλευρά, ακριβώς έξω από την στοά Συρίας. Η εισοδος του προξενείου ήταν μονίμως απάτητη αφού φοβόντουσαν να περπατήσουν από μπροστά της για να μην κατηγορηθούν για φιλοκομμουνισμό!!! Ακόμα και σήμερα στην είσοδο της στοάς υπάρχει ένα εμφανές βαθούλωμα στα μάρμαρα!

Τέτοιες εξιστορήσεις του φίλου Βασιλειάδη πάντα με κάνουν να χάνω την αίσθηση του χρόνου και ο τρόπος που τα διηγείται προκαλεί πάντα τόσες πολλές εικόνες στον νού μου. Όμως εκτός από το παρελθόν ήθελα να μάθω ορισμένα επιπλέον πράγματα για το παρόν αλλά και για την επόμενη μέρα.

Από το γραφείο αρχισυνταξίας

- «Εγώ αρχικά είχα ακούσει πως μετά από 90 χρόνια, τα γραφεία της Απογευματινής θα κλείσουν. Μίλησέ μου λίγο για αυτό...»

- «Ναί καλά είχες διαβάσει. Μετά από αυτό όμως...ένας άνθρωπος....τώρα ίσως να μην έπρεπε πω το όνομά του...από την Κατερίνη, ο οποίος δεν έχει καμμία σχέση με την Πόλη...απλά είναι συνδρομητής. Όταν όμως διάβασε για το κλείσιμο των γραφείων, πιστεύοντας ότι η δυσκολία πηγάζει μόνο από το ενοίκιο που αναγκαζόμαστε να πληρώσουμε, έκανε μια γενναία προσφορά, κάτι που εμένα με σκλάβωσε! Όταν κάποιος προσπαθούν να βοηθήσουν για να σταθεί η εφημερίδα στα πόδια της, γιατί πρέπει να επικρατήσει η αδιαφορία εκείνων που ίσως θα έπρεπε να ενδιαφερθούν;

Πλέον αυτό είναι το «νεκρό» γραφείο μιας εφημερίδας που ψυχορραγεί. Με τι δύναμη θα κρατηθεί αυτό το άψυχο γραφείο αν δεν αποκτήσει χτυποκάρδια; Μόνο εάν αποκτήσει μια ψυχή αυτός ο χώρος, θα μπορεί να πατήσει στα πόδια του με δικές του δυνάμεις. Και έτσι σκέφτηκα πως θα μπορούσε να μετατραπεί σε μουσείο ελληνόφωνου τύπου της Πόλης!

Ένα τέτοιο εγχείρημα δεν αποτελεί απλό αξιοθέατο ή απλά συλλογή και παράθεση αρχείων με ιστορικό χαρακτήρα. Από το ελληνόφωνο αρχείο έχουν ήδη γραφτεί βιβλία, έχουν γίνει επιστημονικές εργασίες, διδακτορικά κ.ο.κ.. Έτσι θα αποκτήσει ζωντάνια ο χώρος και φυσικά εδώ θα μιλιούνται τα ελληνικά, θα ακούγεται η ελληνική λαλιά! Διότι οποιος έρθει εδώ να επισκεφθεί ή να μελετήσει το αρχείο θα πρέπει να μιλά ελληνικά. Αυτό για να συμβεί χρειάζεται ύστερα από υπολογισμούς για την μετατροπή, αναπαλαίωση, υλικό, συντήρηση αρχείου, ενοίκια πληρωμές κ.λ.π. ένα κεφάλαιο 50-60 χιλιάδων ευρώ. Θα πρέπει να δημιουργηθεί μια οργάνωση ή κάτι παρόμοιο ή να συμβάλλει ένα ίδρυμα που να φέρει εις πέρας την δημιουργία του μουσειακού χώρου. Βέβαια...αν αυτό δεν γίνει φέτος, θα είναι δύσκολο να κρατηθεί ο χώρος.

Αν αυτό το πράγμα ευοδωθεί, θα είμαι ο ευτυχέστερος άνθρωπος του κόσμου. Θα περνώ απο΄δω πέρα inkoognito, θα το βλέπω, θα το χαίρομαι και θα φεύγω για να μην ενοχλήσω.»

Τι χαμπέρια από την Πόλη;

Ένα μέρος του αρχείου της Απογευματινής. Η ιστορική του αξία σίγουρα πολύ μεγάλη

Ποιό θα είναι το μέλλον των γραφείων της Απογευματινής;

Οι ώρες με τον εκδότη της Απογευματινής πέρασαν σαν λεπτά. Συζητήσαμε σίγουρα και για άλλα πολλά. Προσωπικά, πράγματα για την Ρωμηοσύνη και την Πόλη, περισσότερες λεπτομέρειες γύρω από την Απογευματινή και το μέλλον της, για τις καταστάσεις που διαμορφώνονται στην παρούσα εποχή και το αντίκτυπό τους στο μέλλον. Θέματα σημαντικά και άλλοτε λιγότερο σημαντικά. Για πράγματα που γράφονται και άλλα που δεν γράφονται, όπως συμβαίνει άλλωστε στον κλάδο της δημοσιογραφίας.

Κλείνοντας την ανάρτηση θα ήθελα να ευχαριστήσω τον κύριο Μιχάλη Βασιλειάδη και εύχομαι την επόμενη φορά που θα τον συναντήσω, να τον βρώ υγιή και με ευχάριστα νέα σε ότι αφορά την πορεία της Απογευματινής και το θέμα των γραφείων της.

Πηγή: tixamperiaapothnpolh2.blogspot.gr